

digte

af Pia Rasmussen

Hvor har jeg dog siddet mange gange
på et sammenspilshold
og spillet og spillet og spillet
uden at komme nogen vegne
Hamre i tangenterne – for at blive hørt
fyre smarte vendinger af
– for at blive værdsat som musiker
men, uden følelse
kun frustrationer
over ikke at kunne spille bedre og hurtigere

Her var vi kvinder sammen
vi spillede jazz
fra Charlie Parker til Pat Metheny
men oplevelsen af musikken var ny
det var OS der var i centrum
For første gang oplevede jeg
at få en undervisning
der virkelig kom MIG ved
Musikken handlede om mig
min person
mine følelser
mit temperament
mit udtryk
min funktion i gruppen

I sommer var jeg på kvindemusikstævne på St. Restrup Højskole. Det var første år, jeg ikke var lærer på stævnet, så jeg nød i fulde drag at suge nyt liv til mig og kun at have ansvar for mig selv. På stævnet havde jeg nogle gode snakke med Hanne Tofte om kvindemusik og feministisk pædagogik, og efter stævnet spurgte Hanne, om jeg ikke kunne skrive noget om feministisk pædagogik til dette Modspil-nummer.

Jeg skrev og skrev, men det var som om at det der kom ned på papiret ikke stemte overens med mine faktiske følelser og oplevelser på stævnet. Men så pludselig skete der det, at jeg sad med to digte i stedet for en artikel. Til trods for at min første tanke var at jeg da ikke kunne sende digte til Modspil, følte jeg at de var det mest præcise udtryk for mine oplevelser af stævnet og undervisningsformen, og besluttede at sende dem alligevel.

Det ene er et stemningsbillede fra stævnet, det andet er mine oplevelser på sammenspilsholdet i »Moderne Jazz« ved Elise Einarsdottir.

Vi spillede, sang og dansede
diskuterede og pjattede
fortalte hinanden om vore liv
græd og lo sammen
og ud af alt dette udsprang en musik
VORES musik

Det hele blev lettere og sværere på én gang
sværere
fordi processen er længere
konflikter bli'r ikke løst af en overpædagogisk lærer
alt går tættere på
jeg må overskride mig selv igen og igen
turde stå ved mine inderste følelser
lade dem komme ud uden selvcensur
lettere
fordi processen bli'r ligeså vigtig som målet
jeg fik lysten til at spille igen
pligtfølelsen forsvandt
spontaniteten sejrede

Pia Rasmussen

Vi blev pludselig 11 forskellige kvinder
med hvert sit liv
hver sine erfaringer
hver sin personlighed
der var ikke én løsning
men 11 forskellige opfattelser
ikke 1 lærer og 10 elever
men 11 individer
11 kvinder, der hver især kom nogle skridt videre
på vejen ind til sig selv

Vejen fra vores følelser
inderste lyster og behov
er blokeret af angst og usikkerhed
Vi er bange for at vores følelser
ikke er noget værd
ikke vil interessere andre end os selv
derfor gemmer vi os
skruer ikke op for instrumentet
eller spiller højt og gennemtrængende
spiller kun hjemme hos os selv
eller holder helt op med at spille

Når vejen fra vores følelser til instrumentet
er bred og farbar
ophører selvundertrykkelsen
og vi tør stå ved os selv som kvinder

Vi er så gode til at tage ansvar for andre
men kreativitet er at tage ansvar for sig selv
at have kontakt med sit indre
og tage det alvorligt

Så skru op for forstærkeren, søster!
Spil så det gjalder ud over marker og enge!
Dine følelser og dine toner ER vigtige
andre kvinder vil kunne genkende sig selv i dem
blive inspireret
så ringene vil brede sig i vandet
indtil vi en dag
alle tør stå frem
tør stå ved os selv som kvinder
og musikere

Pia

Feministisk musikpædagogik i praksis

ved Hanne Tofte Jespersen

Sidste sommer blev der for 5. år i træk afholdt kvindemusikstævne herhjemme. Og man kan roligt sige, at afholdelsen af disse stævner er blevet en tradition, – i år fortsætter den på Nyborg Efterskole fra den 25/7 til den 7/8. Hvad der derimod har været i konstant udvikling igennem årene er *indholdet* af stævnerne. Men fælles for dem er at her spiller kvinder sammen med kvinder og undervises af kvinder. Den dimension er vigtig at fastholde hvis man vil prøve at forstå de muligheder sådanne stævner rummer: først og fremmest at sætte fokus på *kvinders omgang med musik* på alle niveauer. Og det vil også sige mulighed for at bearbejde og videreudvikle erfaringer, – en mulighed som ligger i mødet mellem de individuelle oplevelser *i* en kollektiv proces.

Muligheden er der for et frodigt inspirerende miljø. Sådan oplevede jeg selv meget af det, der foregik på sidste års stævne. Samtidig eksisterer også muligheden for at fastlåses i frustrationer og blokeringer. Det går tæt på een at være på musikstævne, og det ligger i, at det at spille sammen med andre griber direkte ind i os og vore følelser. Det er det særlige ved musik, – musik er følelsernes sprog, og vi udtrykker os selv gennem musikken. Det stiller krav om at turde og at ville lukke op, være åben. Og derfor er det også provokerende for een selv.